

מ"ת 21861/02 - מדינת ישראל נגד סולומון וור肯ר

בית המשפט המחויז בתל אביב - יפו

מ"ת 17-02-21861 מדינת ישראל נ' וור肯ר(עציר)

לפני כבוד השופט גרשון גונטובסקי
בקשת מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד הדר צור
נגד
משיבים
סולומון וור肯ר (עציר)
ע"י ב"כ עו"ד יוסלב מץ

החלטה (ראיות לכאורה)

לפני בקשה למעצר עד תום ההליכים המשפטיים.

1. נגד המשיב הוגש כתב אישום, המיחס לו חבלה חמורה בנסיבות מחמירות (עבירה על סעיף 333 ביחד עם סעיף 335(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ג - 1977 (להלן: **החוק**)(הנсиיה המחמורה היא נשיאת נשך קר ושימוש בו)).

2. כתב האישום מגולל אירוע דקירה. ביום 17.4.2017, עobar לשעה 05:51 לפנות בוקר, שהה הנזכר (להלן: **המתלון**) במועדון בתל-אביב יפו. גם המשיב שהוא עת במועדון. המשיב פנה למטלון, לחץ ידו בחזקה, שאל אותו "מה הולך גבר, הכל בסדר"? ונענה בתשובה ש"**הכל בסדר**". לאחר מכן, יצא המשיב מהמועדון והמתין למטלון בתחנתת דלק סמוכה, כשהוא חמוש בסכין אותה הסתיר בידו اليمنית. המתלון יצא מן המועדון והתקדם לתחנתת הדלק. כשהמתלון התקרב למשיב, האחרון הניף סכין לעברו, דקר אותו בחזהו בצד ימין, וגרם לו חבלות שונות. בתגובה לכך, המתלון הכה את המשיב בראשו באמצעות בקבוק בירה שהחזיק בידו. כתוצאה מעשייו המתוארים של המשיב נגרמו למטלון חבלות שונות (ראו בפסקה 7 לכתב האישום). המבקשה ציינה בכתב האישום כי קיימת אפשרות לפיה בית המשפט יתבזבז להטיל על הנאשם עונש מאסר בפועל, אם יורשע.

3. ההחלטה זו תוקדש לבחינות הריאות לכאורה העומדות לחובתו של המשיב, והאם הן יכולות להצדיק את מעצרו עד לתום ההליכים נגדו.

4. למרבה הצער, אין זו הפעם הראשונה בה נזכר המתלון. כתב האישום אינו מתאר זאת, אך חשוב לעמוד על הדברים, שכן הם משליכים על המשיב, ועל בחינת חומר הריאות באישום שלפני.

ביום 14.10.2024, במסגרת בilio במועדון אחר בתל-אביב-יפו, התעורר סכסוך בין שתי קבוצות שבילו במקום. לפי כתב האישום המתוקן שהוגש בעקבותיו (ת"פ 14-12-22752)(להלן: **כתב האישום הקודם**) שלושה נאים (ובهم המשיב

עמוד 1

behler Shlafni), he was involved in a program of illegal kidnapping. In his defense, he claimed that he was in the middle of a kidnapping of another person. The accused was found guilty of kidnapping (in accordance with section 2 of the law, which prohibits kidnapping). The court sentenced him to 30 months in prison.

The defendant was involved in a program of kidnapping. He was found guilty of kidnapping (section 3 of the law). He was sentenced to 3 years in prison (section 379 of the law). The court also imposed a fine of 99 thousand shekels (which is twice the amount of the kidnapping). The defendant was sentenced to 4 months in prison for kidnapping.

Now we can see that the defendant was involved in a program of kidnapping. The defendant was involved in a program of kidnapping.

5. מהן אפוא הראיות הקשורות את המשיב לכתב האישום נגדו?

a) הראשונה שבעה היא עדות של המתלוון עצמו. המתלוון זיהה את המשיב כמו שזכיר אותו. בהודעתה הראשונה (יום 4.2.17) הוא זיהה את הדוקר כמו "שהעיד בתיק שלי תיק דקירה משנת 2014" (גillum 1 ש.4). הוא העיר שהמשיב ביקש לנתקם את שליחת חברו למסר (גillum 2 ש.4). הוא ידע לספר שהמשיב מתגורר בננתניה, וציין ששמו סלומון (גillum 3 ש.6).

b) בתחנת הדלק פעלה מצלמה שתעדתה את אירוע הדקירה. המתלוון זיהה את המשיב כמו שזכיר אותו גם במסגרת הצפייה בסרטון (הודעה מיום 5.2.17 (שעה 16:08) גillum 3).

g) עד נוסף - א' - העיד שזיהה את המשיב כמו שזכיר את המתלוון (הודעה מיום 6.2.17 ש.44).

d) המשיב נעצר בדירה בה התגורר, כשהוא פצוע וחובל בצווארו בראשו ובידו (דוח פעללה מס' 0089-001-2 (יום 4.2.17)). חבלות אלה צולמו. הן תואמות את גרסת המתלוון לפיה היכה את מי שתקף אותו בבקבוק בירה בראשו.

h) המתלוון עצמו שמר על זכות השתיקה בחקירותיו.cidou, שתיקת הנאשם מחזקת את הראיות לכואורה הקיימות נגדו בשלב המעצר (בש"פ 7216/05 אגבירה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבוב; 2008) בפסקה 4 להחלטת כב' השופט ג'ובראן); בש"פ 11/1748 יצחק אל נ' מדינת ישראל (פורסם בנבוב; 2011) בפסקה 6 להחלטת כב' השופט עמית).

i) המתלוון זיהה את המשיב במהלך העימות שנערך ביניהם (ביום 5.2.17). לעומת זאת המשיב הכחיש כי הוא מזהה את המתלוון. המתלוון ציין כי המשיב שלף סכין והחל לצועוד לעברו ול עבר חבריו. הוא זיהה אותו וקבע לעברו עם בקבוק בירה "קפצתי עליו על הראש וקיבلتني את הדקירה מסלומון" (שם, עמ' 2 ש.25). המשיב המשיך לשמור על זכות השתיקה. נתן זה מחזק את הזיהוי של המשיב על ידי המתלוון, כאמור, שתיקת המתלוון, גם במהלך העימות, פועלת לחובתו בכל הנוגע לדיני המעצרים.

j) צוין כי הסכין עצמה, ששימשה לדקירה, לא נמצאה.

6. חומר ראיות זה קשור את המשיב לאירוע המזוהה לו, ומעמיד נגדו ראיות לכואורה כמצאות סעיף 21(ב) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכוויות אכיפה-מעצרים), התשנ"ו - 1996.

7. ב"כ המשיב הצביע במהלך הדיון בפני על כמה סוגיות ראיות הרואיות לבחינה.

בכל הנוגע לכולות הזיהוי של המתلون, יש לציין את התנהלותו במסגרת כתוב האישום הקודם. כזכור, כתובאה מדקירתו אושפז המתلون במצב אנוש, והוא מחוסר הכרה. כשהתעורר הוא צייןשמי שדריך אותו הוא ב' (ראוי, למשל, להזכיר מיום 11.11.14; ראו גם העימות מיום 26.11.14). הוא העיד אז "אני לא אשכח פרצוף של זה שדריך אותו הוא הביא לי דקירה בחזה וברגע שהסתובבתי הוא נתן לי עוד דקירה" (הodata מיום 25.11.14, גילון 1 ש.16). כשנשאל האם יתכן שהוא מתבלבל, השיב שהוא זכר היטב את פני הדוקר (גילון 2, ש. 19). והנה התברר כי הדוקר היה דווקא אחר, וכך עלה במפורש מסרטון שהראו לו החוקרם (גילון 3 ש. 55). או אז שינה המתلون את עדותו ואמר "ועכשיו אני מבחין שבחשוד שאני אמרתי שדריך אותו שmagui מהכיוון השני והוא לא היה קשור לדקירה שלו".

הנה כי כן, ניתן להעלות ספק לגבי יכולות הזיהוי של המתلون. אלא שכאן יש לזכור שלצד הזיהוי האמור, קיימ גם הסרטון שצולם בתחנת הדלק; המשיב נפגע באופן המתאים לתיאור האירוע; והוא שומר על זכות השתקה. על רקע זה, לא התרשםתי שיש בטענה האמורה של ב"כ המשיב כדי להפחית מעוצמת הריאות נגדו.

8. טענה כבדת משקל יותר שהעלתה ב"כ המשיב, נוגעת לאופי האירוע, כפי שהוא עולה מהסרטון של תחנת הדלק.

עיוון הסרטון מלמד כי נראה בו אדם בעל עור כהה, לבוש במעיל שחור אפרפר, ועליו נקודות. הוא נצמד תחילה למתקני התדלוק, ואחז בידו اليمنית כל מלבני שנראה כמו סכין (5:51:02); נראה כי הוא הבחן בקבוצת אנשים (שנמצא מוחוץ לטוויה הצילום, אך לאחר מכן רצה לתחנה). הוא החל להתקדם לכיוונה בקצב הליכה רגיל (5:51:06); מאחוריו נראה עוד אדם צועד, ולאחר מכן הגיע עוד אחד; החשוד עמד בשלב מסוים והפסיק ללכת (5:51:10). ואז לפטע, נראה דמות רצתה לעבר החשוד (5:51:11), ואירוע הדקירה של המתلون, והכאת החשוד בבקבוק התרחשו מיד לאחר מכן (5:51:12). פלג גופם העליון של המעורבים לא נראה בצלום. כמו כן ניתן לאמוד את כמות החברים בשתי הקבוצות שהיו במקום. החשוד נמלט מהמקום, ועוד מהרה נראית קבוצה גדולה של אנשים רצתה לתחנה.

הנה כי כן, קיימת אפשרות כי הגורם שהציג את התגירה היה המתلون עצמו. אכן, החשוד הנראה במצלמה אחז בחפץ שנראה כסכין. כוונתו לפיכך לא היו תמיונות, וככל שנראה שפניו היו לעימות. יחד עם זאת, קיימת אפשרות ממשית שהמתلون הוא זה שתקף אותו ראשון. יש לציין כי במהלך החקירה, המשטרה חודה במתلون כדי שתקף תקיפה הגורמת חבלה של ממש, ובמהלך העימות שנעשה בין הצדדים שניים היו במעמד חשודים (ראו דוח ביצוע עימות מיום 5.2.17).

זאת ועוד; בחיקירתו הראשונה (ימים 4.2.17) המתلون נמנע מלהציג את התמונה המלאה, ואמר שהמשיב הוא זה שדריך אותו, ואז "בתגובה נתתי לו בקבוק בראש" (שם, ש. 9-10). והוא אף לא מסר אמת כאשר אמר שהיה בלבד בתחנת הדלק (שם, גילון 2, ש.20). לאחר מכן, כשבועות עם חומר הריאות נגדו (חקירה מיום 5.2.17 שעיה: 16:08) הוא נשאל והשיב "מחומר החקירה עולה כי אתה תקפת את סלomon ראשון. תגובתך? ת. כן. ראיתי אותו מקודם ויצאתי עליו. ש. עולה כי רצת אלוי עם בקבוק ותקפת אותו במכה לرأسו ורק אז דקר אותו. תגובתך? ת. לא. הוא דкар אותו לפני שהוא קיבל את הבקבוק בראש. בדיק שניה.." מכלול זה יכול לחזק את הגרסה לפיה דווקא המתلون הוא שתקף ראשון את המשיב.

מצב דברים זה אינו שומט את הקרקע תחת התשתית הראייתית בעניינו של המשיב. זו עדין חמורה מאוד. אלא שמכלול הריאות מציג קונטקסט רחב יותר, שלא נשקף מכתב האישום. לפניו סכטוך בין שתי חבורות צעירים, המתגוררים

בערים שונות - זו מנתננה אליה משטייר המשיב והוא מבית שמש אליה משטייר המתلونן (ראו מזכר של המפקח טגניה (6.2.17)); סכטוז זה בא לידי ביטוי בשנת 2014 ובairוע הדקירה הנוכחי. קיימם בסיס ראייתי לכךשמי שהදילק את הניצוץ לאיורו האלים היה דווקא המתلونן. **נתון זה אינו מפ契ית, בשלב זה, מהאחריות של המשיב, שנראה שהגיע עד להתעמת, אך הוא יכול להשליך על הערכת מסוכנותו, ועל השאלה האם יש מקום לעצרו אחורי סוג וברית.**

9. ב"כ המשיב הוסיף והעלה טענות בעניין מהימנות עדי הראייה הנוספים לאיורע. הוא הצבע על כך שהמתلونן מסר בחקירתו את פרטן חבריו, על מנת שיוכלו למסור עדות בעניין, אך אלה לא היו מוכנים לשתף פעולה עם המטרה. בסופו של דבר הגיעו שני עדדים, אך הם לא ידעו להתמודד עם אופי האירוע כפי שנש��ף מהסרטן. בנוסף הם לא העידו שהמתلونן אף הוא היכה את המשיב. יותר מכך, העד הנוסף א' ציין שהמתلونן לא תקף כלל את המשיב (הודעה מיום 6.2.17 ש.50). מכאן יכול להתקבל הרושם שעדים אלה, המבקשים להגן על המתلونן ולפגוע במשיב, אינם מהימנים במיוחד.

חייב אני לציין שמדובר אני ממש בטיעון זה של ב"כ המשיב. יחד עם זאת, עניין זה "בחן בהליך העיקרי מן הסתם (בש"פ 7194/97 כהן נ' מדינת ישראל, פ"ד נא(5) 403, 405 (1997)); בנסיבות העניין קיימות, כאמור, ראיות נוספות העומדות לחובת המשיב, וזאת לצד שתיקתו.

10. סוף דבר, אני קובע כי קיימות ראיות לכואורה בעניינו של המשיב היכולות להצדיק, באופן עקרוני, את מעצרו עד לתום ההליכים נגדו.

ניתנה היום, י"ח אדר תשע"ז, 16 מרץ 2017, במעמד הצדדים.